

18 МИНУТИ ПРЕДИ „НУЛИРАНЕТО“

МАРЛБОРО СТРИЙТ 89, АПАРТАМЕНТ НА КЕЙТЛИН ДЕЙ, БОСТЪН, МАСАЧУЗЕТС

Часовникът сякаш е спрял. Времето пропада някъде и точно когато тя е сигурна, че нещо не е наред, че се е появила аномалия в тъканта му, секундната стрелка отново мръдва напред. Кейтлин се е свила в ъгъла на дивана, с одеяло върху коленете и книга в ръце, чието заглавие дори не помни. Върху масичката за кафе отпред списанията са нагънати като земни пластове след земетресение – *Atlantic, New York Review of Books, New Yorker*.

Но тя не чете, а разсъждава. Това е лоша идея... това е блестяща идея... това е истинска лудост. Мислите ѝ се колебаят като вълни, които се надигат, разбиват и отдръпват твърде бързо, за да може да ги улови.

Чудесен шанс, последен шанс. Забрави, запомни.

Раница

Спален чувал

Туристически обувки

6 тениски

1 резервен чифт джинси

„Ана Каренина“

Дишай, казва си тя. Дишай бавно. Помни коя си. Аз съм Кейтлин Дей, прошепва като мантра. Трийсет и три годишна, родена на 21 септември, номер на социалната осигуровка 029-12-2325. Тези познати факти са лек, бал-

сам, молитва, връзка, за която да се хванеш. Накрая усеща как въздухът изпълва дробовете ѝ и стига до кръвта ѝ.

Пътни карти
Палатка
Газова котлон
Тенджерка
Маска за лице
Телефон 1
Телефон 2
Компас
Консерви
Прибори за хранене
Ядки и сушени плодове
Отварачка за консерви
Тампони
Сапун
Паста за зъби
Фенерче
Батерии
Бутилка за вода

Кейтлин Елизабет Дей. Родена и израснала в Бостън. Починали родители. Двама братя, с които не поддържа връзка. Те обичат спорта, а тя харесва книгите. Те работят в строителството, а тя е станала библиотекарка. Те се карат с телевизора вкъщи, а тя пише на сенатори. Те нямат въображение, а тя има, дори в излишък. Понякога мозъкът ѝ се върти дотолкова, че трябва да го регулира с малки бели хапчета.

Тя има план, който трябва да сработи. Задължително. Ще бъде забавно, уверява се за пореден път. А също ще бъде и ужасяващо.

2 МИНУТИ ПРЕДИ „НУЛИРАНЕТО“

ЦЕНТРАЛАТА НА „ФЮЖЪН“, ВАШИНГТОН

– Нека завърша с една мисъл. Една последна мисъл. – Сай Бакстър прави пауза и оглежда публиката. Колко умело го прави, мисли си Джъстин. Леко непохватен, но по умилителен начин, напомнящ за детството без приятели, за дългите часове, прекарани в програмиране, докато отвън се носят виковете на играещите хлапета. За това как няколко години по-късно има сто хиляди в банката, но няма момиче за бала.

– Днес става въпрос не само за изпробване на една теория, нито дори за доказване пред нашите партньори на какво сме способни, когато обединим сили и работим рамо до рамо. – Той се обръща и кимва към двамата високопоставени гости от ЦРУ, дележащи подиума с него. – Днешният ден бележи началото на едно партньорство, градено с години и съчетаващо ресурсите на правоприлагащите органи, отбраната и индустрията за сигурност с тези на хакерската общност и социалните медии, всички те координирани от брилянтния интелект на екипа, събран тук, в *WorldShare*.

Рехави аплодисменти от представителите на корпоративния сектор.

– Нека приветстваме компанията майка на „Фюжън“, благодарение на която се сдобихме с модерна матрица за споделяне на данни, превъзхождаща всичко познато досега. Не е ли страхотно? – Той се обръща отново към

партньорите си от ЦРУ с топла колегиална усмивка, целяща да покаже колко гладко е минало всичко. – В заключение, нашата почти непостижима цел бе проста: да направим нещата много по-трудни за лошите и много по-лесни за добрите, като използваме най-съвършените технологии за целта. Разбира се, не забравяме и за поверителността. Половината от работата, която вършим в *WorldShare*, е посветена на защита на данните. Ако човек не е сторил нищо престъпно – а това включва деветдесет и девет процента от хората, – защо да не пожертва частица от това свое свещено право в замяна на по-голяма сигурност, мир, законност и ред? Нека ви кажа кой се тревожи най-много за поверителността: нарушителите. Те имат нужда от нея, за да се крият. Единайсети септември ни накара да преосмислим деликатния баланс между нея и обществената безопасност. Тогава имахме всички необходими данни, за да предотвратим трагедията, но ни липсваха волята и средствата да ги съберем и използваме. Днес, в тази сграда, разполагаме и с едното, и с другото. – Той завършва с неочаквана фраза, звучаща така, сякаш се кандидатира за политически пост: – Бог да благослови Америка и нашите войски! А сега... да започваме!

На стената зад него е проектирано дигитално изображение на голям аналогов часовник, отброяващ последните мигове. Секундната стрелка постепенно се изкачва, за да се съедини с тези за часовете и минутите.

Точно в дванайсет Сай произнася ключовата дума „Нулиране“. Едновременно с това някъде в недрата на сградата щракване на компютърна мишка изпраща текстово съобщение до десет мобилни телефона в цяла Америка. Собствениците им разполагат с два часа, за да изчезнат, преди екипите да тръгнат по дирите им.

НУЛЕВ ЧАС

МАРЛБОРО СТРИЙТ 89, АПАРТАМЕНТ НА КЕЙТЛИН ДЕЙ, БОСТЪН, МАСАЧУЗЕТС

ТЕЛЕФОНЪТ ЗАПОЧВА ДА ВИБРИРА и Кейтлин се пресяга да го вземе, но го събаря на пода. Той се плъзва под дивана, където капанът за мишки с натегнатата пружина вече от месеци очаква посетители. След като се озовават в опасна близост до неприятната изненада, търсещите ѝ пръсти просто я избутват встрани и хващат телефона. Със затаен дъх тя прочита текстовото съобщение, съдържащо една-единствена дума:

НУЛИРАНЕ

Веднага затваря мобилното устройство и изважда батерията.

Време е шоуто да започне.

СЕДЕМ МИНУТИ ПО-КЪСНО вече е на улицата и плува сред тълпите от хора. Няма никакво време за губене – само два часа, за да изчезне. Скрила е чертите на лицето си под бейзболна шапка на „Ред Сокс“, големи слънчеви очила и предпазна маска N95. Подготвила си е добре домашното – знае всичко за камерите за разпознаване и как да ги надхитри. Също е навлякла достатъчно дрехи, за да заблуди всеки човек (или бот), търсец слабичка интелектуалка.

Прочела е информация за технологията за разпознаване на походки и е наясно, че не бива да ходи като себе си, но и не бива да ходи хаотично, което само по себе си би предизвикало подозрение. Това, което трябва да прави – а то изисква сериозна концентрация, – е *да ходи постоянно като някой друг*. Да си представи нова личност и да ѝ придаде уникална походка и стил на поведение, които да поддържа. Иначе още в първия час някой компютър може да вдигне аларма, че из бостънските улици броди подозрителна жена, която се движи като трима различни души, защото е пияна или защото се мъчи да ги заблуди. Тя се опитва да ходи като г-жа Х – жена на нейната възраст, но по-уверена, по-щастлива и необременена, с повече пружиниране в краката и поклащане на бедрата. Упражнението е по-трудно, отколкото е очаквала. Внимава да не се препъне, размахва свободната си ръка и се чувства като модел на ревю, показващ неудобен тоалет.

На какво изобщо се надява в тази сложна игра на криеница? Та Кейтлин е обикновена библиотекарка, за бога. Те вероятно имат *много* повече информация за нея, отколкото тя самата. Навици и модели, които дори не осъзнава. Кръвна група (някой изобщо знае ли своята?). Зодия (добре, Дева). Взаимоотношения (тук няма много за научаване). Номера на банкови сметки и наличности по тях (доста скромни). Деца (нула, това е лесно). Психично здраве (крехко, както личи от медицинския ѝ картон). По дяволите, си казва, щом коленете ѝ чукват едно в друго. Стегни се, г-жо Х! Не излизай от ролята и върви по-бързо.